

Prof. univ. dr. Valentin CIORBEA¹

Sublocotenentul Paul Teodorescu

GENERALUL PAUL TEODORESCU (1888-1981)

PAGINI BIOGRAFICE²

Familia și copilăria

În ajunul prăznuirii Sfinților Apostoli Petru și Pavel, pe 28 iunie 1888 în familia căpitanului de cavalerie Gheorghe Teodorescu din Regimentul 6 dislocat în orașul Bacău s-a împlinit sorocul celei de-a treia nașteri. Au venit pe lume gemeni, un băiat și o fată. Tatăl era plecat în misiune la Călărași. Vestea minunată i-a fost transmisă printr-o telegramă cu un text lapidar: „Sosit fată-băiat!”.

Cum a primit tatăl său anunțarea evenimentului aflăm din paginile de amintiri: Memoriile generalului colonel Paul Teodorescu 1888-1981, care se deschid cu Viața mea. Manuscrisul a fost redactat pe când venerabilul general avea 91 de ani³.

Știrea l-a derutat pe părinte, de emoție s-a gândit „că poate este vorba de un monstru”⁴. Dilema s-a clarificat când a revenit

acasă. Bucuria a fost deplină, încă un băiat dar și o fată veniseră pe lume în familia sa. Cu gemenii numărul copiilor în familia Teodorescu a sporit la patru, trei băieți și o fată. Ulterior s-a mai născut o fată și un băiat. Frumoasa familie a căpitanului de cavalerie Gheorghe Teodorescu număra șase copii.

Gemenii au primit la botez numele Paul și Virginia, după personajele romanului „Paul și Virginia” a scriitorului francez Jacques-Henri Bernardin de Saint-Pierre (1737-1814), devenit în acei ani și în Moldova bestseller.

După nașterea gemenilor, tatăl s-a prezentat la Primăria Bacău pentru înregistrarea copiilor. Un funcționar mai scortșos a refuzat numele de Paul dat de familie la botezul băiatului, sub motivul că nu ar fi românesc și i-a cerut tatălui să opteze între Petru și Pavel. Părintele a ales numele de Pavel al unuia dintre cei mai importanți apostoli și misionari, care a contribuit decisiv la răspândirea creștinismului în Imperiul Roman. Autoritățile l-au supus unui martiraj, l-au închis în mai multe rânduri iar în anul 67 d.Hr. a fost decapitat în vremea împăratului Lucius Domitianus Neron (Nero) (54-68 d.Hr.), după aprecierea lui Eusebiu din Cezareea (265-339), important istoric al creștinismului timpuriu.

În certificatul de naștere a fost trecut cu prenumele de Pavel, care apare și în alte documente oficiale. În familie și în public băiatul a fost apelat numai cu prenumele Paul, care s-a impus și în acte sale oficiale.

Pentru a înțelege în ce atmosferă au fost educați copiii în familia căpitanului Gheorghe Teodorescu, câteva considerații despre părinți sunt necesare.

Tatăl, Gheorghe Teodorescu, s-a născut în familia unui proprietar rural din comuna Șirineasa de pe valea râului Luncavăț, affluent al Oltului, din județul Vâlcea. Despre familia paternă generalul Paul Teodorescu a scris în *Viața mea cu mândrie*: „energică, de moșneni olteni care au dat țării învățători, preoți, doctori, avocați, dintre care chiar tatăl meu, căpitan de cavalerie care a participat la Războiul de Independență”⁵.

Rămas orfan de mic a fost crescut de un unchi, Demetrian, profesor de greacă și latină la Seminarul Teologic din Râmnicu Vâlcea, unde a deținut și funcția de director. Unchiul Demetrian își dorea ca nepotul Gheorghe să devină preot, motiv pentru care l-a înscris la Seminar contrar voinței băiatului, care năzuia să devină militar. Prilejul i s-a oferit într-o zi când l-a auzit pe toboșarul Primăriei orașului Râmnicu Vâlcea anunțând cetățenii că se fac recrutări pentru serviciul militar. Voința fermă a tânărului Gheorghe l-a înduplecat pe unchi, care a intervenit să fie înrolat la un regiment de cavalerie, „precum îi era placul și dorința”⁶.

Ca militar s-a încadrat perfect cerințelor

regulamentare. Fiind apreciat de șefi, a fost avansat sergent și a primit recomandare pentru a urma cursurile Școlii de Subofițeri de la Bistrița, din județul Vâlcea. La terminarea studiilor, în anul 1876 a fost repartizat la Regimentul 6 Călărași din Bacău, pe funcția de comandant de pluton în escadronul 4.

Tânărul ofițer a remarcat că tinerii băcăuani își petreceau timpul liber jucând cărți. Nu aveau nicio preocupare pentru practicarea vreunui sport. Pentru a-i atrage la petrecerea timpului liber în mod organizat și cu folos, a propus comandantului regimentului înființarea unei școli de hipism pe un teren pus gratuit în folosință de un băcăuan. Comandantului i-a plăcut ideea și a aprobat utilizarea cailor regimentului.

Odată consimțirea fiind dată și pregătirile terminate, sublocotenentul Gheorghe Teodorescu a promovat, „cu tobe”, în oraș școala de hipism astfel că mulți tineri, băieți și fete au primit cu interes și dorință invitația de a învăța să călărească. Veneau însoțiți mai ales de mame la orele de călărie. Lecțiile s-au desfășurat la început cu emoții și momente comice. După mai multe antrenamente atât băieții, cât și fetele au prezentat siguranță și încredere, spre bucuria mamelor care „supravegheau îndeaproape sfânta pudicitate”⁷.

Totul a decurs normal până în primăvara anului 1877, când Regimentul a fost mobilizat și a plecat la război: Războiul de Independență. Școala de hipism și-a încetat activitatea dar Bacăul a intrat în istoria sportului cu cai.

Pe front, în sudul Dunării, la Opanez, aflat în fruntea plutonului său într-o misiune de urmărire a inamicului, sublocotenentul Gheorghe Teodorescu a fost rănit. A refuzat să-și părăsească subordonații, continuând să-i comande cu succes și în alte misiuni. Pentru bravura sa a fost decorat cu „Steaua României” în grad de Cavaler și avansat locotenent, comandant de escadron. I se deschidea o carieră militară promițătoare. Totul avea să ia o întorsătură dramatică pentru căpitanul Gheorghe Teodorescu și alți ofițeri din arma cavalerie.

Nemulțumit de comportamentul unor ofițeri și dorind să reformeze arma cavalerie, Regele Carol I a decis să numească la comanda ei pe intransigentul general de infanterie Grigore Cantili (1839-1906). Imediat generalul Cantili a numit la comanda unităților de cavalerie colonei de infanterie și artilerie „ca să «vâre dracii în toți», după propria expresie”⁸. Nouă ofițeri superiori de cavalerie cărora s-au raliat și ofițeri în grade mai mici, între care și căpitanul Gheorghe Teodorescu, au trimis regelui un raport în care își manifestau nemulțumirea față de numirea ofițerilor din alte arme la comanda unităților de cavalerie,

Sublocotenentul Paul Teodorescu, primul din stânga, cu colegi de promoție

apreciind-o ca o ofensă adusă armeei.

Extrem de exigent în privința ordinii și disciplinei militare, Carol I a apreciat raportul ca „flagrantă indisciplină” și a ordonat ca ofițerii superiori care au semnat documentul să fie excluși din armată iar pentru ceilalți să nu mai poată avansa decât până la gradul de căpitan⁹.

Dezamăgit, căpitanul Gheorghe Teodorescu a decis să părăsească armata, s-a așezat într-o casă bătrânească la Bacău, dedicându-se apiculturii. A pornit cu zece stupi. În câțiva ani a ajuns să aibă o stupină formată din 250 de stupi, care produceau cantități apreciabile de miere pe care le valorifica pentru a-și întreține familia.

După mamă, copiii familiei Gheorghe Teodorescu aveau ascendență domnească. Antonia Sturdza era fiica lui Aga Săndulache Sturdza. Mama sa, Ruxandra Rosetti, era strănepoata domnitorului Moldovei, Antonie Ruset (1675-1778). Despre această filiație li s-a vorbit copiilor fiind desigur un motiv de mândrie și stimulare în asumarea responsabilităților în viață.

În „Memorii” generalul Paul Teodorescu relatează cu mândrie respectivul raport de rudenie cu cele două importante familii, precizând că au dat țării mari

personalități în știință, armată, politică și biserică. Exemplifică cu Dimitrie A. Sturdza (1833-1914), lider al Partidului Național Liberal, în mai multe rânduri ministru și prim-ministru, academicianul Alexandru Sturdza (1791-1854), filosof, istoric și teolog.

Din cealaltă familie generalul Paul Teodorescu amintește pe C.A. Rosetti (1816-1854), figură importantă a Revoluției de la 1848, general, istoric și membru al Academiei Române.

Din rândul Bisericii Ortodoxe sunt menționați Veniamin Costache (1788-1846), mitropolit al Moldovei (1803-1842) și Calinic Miclescu (1822-1886), mitropolit primat al României între anii 1875 și 1886.

Posesori ai unei moșii în comuna Sănduleni de pe valea Tazlăului, județul Bacău, frații Sturdza dispuneau de mijloace financiare importante pentru a asigura copiilor o instruire adecvată poziției lor sociale. Antonia împreună cu două surori au fost trimise la Liov (astăzi Lvov, important oraș din vestul Ucrainei), atunci localitate din regiunea Galiția aparținând Poloniei, pentru a urma cursurile unui liceu, unde și-au însușit deprinderi pentru a cânta la pian și au studiat limba franceză. Scopul părinților a fost ca fetele să se pregătească pentru o posibilă carieră didactică

și să dobândească o carte de vizită pentru a-și spori șansele la un mariaj bun. Cel puțin în cazul Antoniei stratagema a funcționat. Și-a întemeiat, prin căsătoria cu ofițerul de cavalerie Gheorghe Teodorescu, o frumoasă familie. A fost o mamă darnică, iubitoare, echilibrată, „un suflet de mare noblețe”, care aducea starea de armonie în familie. A trăit 82 de ani.

În epocă, în lipsa existenței grădinițelor, statul nepreocupându-se de educația preșcolară, întreaga responsabilitate pentru transmiterea experienței de viață, pregătirea pentru integrare în societate a copiilor revenea tatălui și mamei. Momentele pentru a transmite copiilor „sentimente de iubire de țară”¹⁰, de comportament în societate, în familia Teodorescu se realizau când părinții, băieții și fetele se reuneau la masă. Copiii erau îndrumați să fie „buni și cuminiți, în orice împrejurare. Să se comporte responsabil și cu respect la școală, la slujbele religioase, față de persoanele în vârstă, de alți copii, prieteni, invalizi și pe stradă, indiferent de origine și de situația lor materială”¹¹.

Povestirile tatălui despre participarea la luptele din Războiul de Independență au înflăcărat imaginația copiilor, dragostea pentru țară și au înțeles idealurile pentru care s-a luptat: independența și unitatea românilor. Iubirea de țară și convingerea într-un viitor măreț al României le-a păstrat până la sfârșitul vieții survenit la vârsta de 92 de ani.

Când Paul Teodorescu și-a invitat cei mai buni prieteni din Școala de Ofițeri de Infanterie, cu puțin timp înainte de absolvire la un dejun acasă la el, tatăl le-a făcut câteva recomandări referitoare la conduita ca și ofițeri. S-a referit la idealul de veacuri al românilor: întregirea neamului românesc de la Nistru până la Tisa pe care în mod cert ei, tinerii ofițeri, o vor trăi. Pledoaria fostului căpitan de cavalerie a creat un moment de intensă trăire patriotică, mama, relatează generalul Paul Teodorescu, „adânc mișcată, lăsa să-i curgă lacrimile”.

Când România a intrat în Marele Război în anul 1916 pentru împlinirea idealului național, căpitanul Gheorghe Teodorescu a fost de acord ca cei patru băieți să lupte în război, deși conform prevederilor legale putea scuti pe unul dintre ei. Pe patul de moarte, înconjurat de familie, venerabilul cavalerist a rostit pentru ultima dată marea sa iubire de patrie: „Mor fericit pentru că am văzut cele trei idealuri: Unirea Principatelor, Independența și Întregirea Neamului Românesc”¹².

De la mamă, ființă credincioasă și sensibilă, copiii au învățat rugăciuni și respectul pentru Biserica Ortodoxă, cântece și poezii. Tatăl i-a instruit pe băieți în jocurile copilăriei și practicarea gimnasticii pentru a

se dezvolta armonios.

Băieții se întreceau la Țurcă și Oină, pentru români adevărate sporturi naționale. Țurca se organiza pe un teren de iarbă. Participanții aveau la îndemână un bătător și o Țurcă (o bucată de lemn mai mică, ascuțită spre capete, care se așeza oblic într-o gropiță). Lovită cu putere cu bătătorul, Țurca era aruncată în sus. Adversarii trebuia s-o prindă. În funcție de acest moment se stabilea și scorul.

Românii practicau oina de secole, fiind menționată în vechi hrisoave. Se juca liber de copii, adolescenți și adulți pentru că dezvolta multe abilități precum atenția, viteza, spiritul de întrecere și dorința de victorie.

Spiru Haret (1851-1912), ministru al Învățământului și Culturii, a introdus la sfârșitul secolului al XIX-lea organizarea jocului de oină în școli, începând cu clasele primare. Presupunea două echipe care se roteau la lovire și prindere. Cel care prelua bățul de lovire aștepta aruncarea mingiei de către un coechipier. O lovea cu putere iar coechipierul pornea în fugă pe un culoar. Adversarii trebuia să prindă mingea, s-o paseze și să lovească adversarul care alerga. În caz de reușită primeau 2 puncte.

La colț, un alt joc, de fapt o pedeapsă pentru boacănele copiilor, se aplica și în familia Teodorescu, dar se termina în final în veselie. De-a birja și de-a calul îl jucau Paul și Virginia. Fiind mai energică, pocnind din bici, îl mâna pe Paul până îl obosea. Într-o zi, când familia se afla la iarbă verde, obosit de efortul la care îl supusese sora, Paul a început să plângă, alertând părinții. Întrebat de către mamă ce s-a întâmplat, copilul a mărturisit inocent: „Nu mai vreau să fiu cal, vreau să fiu vacă!” Răspunsul l-a bucurat pe tată, care a apreciat că Paul are spirit de observație, vaca nu era niciodată încălecată. Într-adevăr, în cariera militară și nu numai, generalul Paul Teodorescu a dovedit din plin că avea un fin spirit de observație.

În atmosfera familială descrisă, pe structura trăsăturilor de caracter moștenite de la părinți, tânărul Paul și-a conturat personalitatea cu două laturi după cum mărturisește, firea veselă de la mamă, spiritul organizatoric, dinamismul, energia și creativitatea de la tată.

Înainte de a urmări parcursul lui Paul în anii de școală, propunem distinsului nostru cititor câteva date despre frați și surori. Fratele cel mai mare, Gheorghe, a optat pentru cariera militară. A luat parte la Primul Război Mondial cu gradul de sublocotenent, locotenent, comandant de companie și de batalion în regimentul din Bacău.

În bătălia de la Mărășești, derulată în vara anului 1917, refuzând să se retragă cu alți camarazi și subunitățile pe care le comandau, a căzut prizonier după o

încrâncenată luptă cu inamicul, căruia i-a produs mari pierderi. A fost dus în Germania și internat într-un lagăr. Nu cunoaștem numele lagărului în care a fost trimis, dar prizonierii români au fost închiși la Dänholm, Schwarmstedt, Lamsdorf, Stralsund și Krefeld. Numai la Schwarmstedt erau 700 de prizonieri de război români.

Patriot, cu iubire de țară și refuzând să încalce jurământul militar, ofițerul Gheorghe Teodorescu a respins demersurile fostului său profesor de la Școala de Ofițeri de Infanterie, colonelul Alexandru Sturdza care trădase Armata Română, trecuse la inamic și dorea să constituie din prizonieri români unități care să lupte alături de germani¹³. Cu curaj, cum de altfel au făcut-o și alți ofițeri din alte lagăre, și-a apostrofat profesorul: „Așa ne-ai învățat la școală la cursul de Educație militară, să ne apărăm glia strămoșească”.

Drept pedeapsă pentru atitudinea sa, conducerea lagărului l-a transferat la închisoarea din Stralsund, localitate de la litoralul Mării Baltice, unde condițiile de detenție au fost deosebit de grele. A fost eliberat după doi ani, a revenit în țară și și-a continuat cariera militară, ajungând la gradul de general. A fost prefect de Botoșani și Cernăuți.

Dumitru a urmat Școala de agronomie, fiind o fire voluntară și independentă. În Primul Război Mondial a fost chemat sub arme cu gradul de sergent. S-a îmbolnăvit grav.

După lăsarea la vatră problemele de sănătate i s-au agravat. A murit în anul 1933 la vârsta de 47 de ani.

Eugen, cel mai mic dintre băieți, a îmbrățișat și el cariera militară. A fost atras de specialitatea Marină și a urmat Școala de ofițeri de Geniu și Marină de la București. Și-a început cariera ca aspirant, ulterior s-a transferat la artilerie. Ca militar a participat la cele două războaie mondiale. A avansat până la gradul de locotenent-colonel, decedând în anul 1969, în urma unui cancer.

Se impune să precizăm că tatăl nu a fost de acord ca fiii săi să urmeze cariera militară. A cedat în cele din urmă, cu condiția fermă să nu opteze pentru specialitatea Cavalerie. Băieții s-au conformat, după cum am văzut.

În ceea ce privește fetele, părinții au intuit că în viitor femeile vor fi mai implicate în viața socială și s-au preocupat să urmeze studii superioare. Virginia a urmat Facultatea de Litere și un an de perfecționare la Paris. A studiat și Pedagogia și a devenit profesoară. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial a activat la Crucea Roșie, primind o medalie ca și recunoștință. Bună organizatoare, a fost timp de 25 de ani director de școală.

Maria-Clemansa a urmat studii de Drept și cursuri la Academia Comercială. S-a îmbolnăvit de encefalită, motiv pentru care a profesat sporadic la filiala Băncii Române din Bacău și a avut câteva dosare în calitate de avocat.

Anii de școală

Foarte hotărât a fost și Paul. După școala elementară făcută la Râmnicu-Sărat și Bacău s-a înscris, desigur cu acordul tatălui, la Școala Copiilor de Militari de la Iași, înființată în anul 1872. Din anul 1909 s-a numit Liceul Militar din Iași. Materiile erau la fel ca cele de la liceele civile, în plus se preda cursuri specific armatei, regulamente, instrucții de front ș.a. Cursurile durau 4 ani. Școala Fiilor de Militari din Iași era considerată ca pregătitoare pentru Școala de Infanterie și Cavalerie. Absolvenții cu bacalaureat erau înscriși direct la Școala Militară de Infanterie și Cavalerie care funcționa la cazarma Cuza din Dealul Spirei de la București, astăzi Calea 13 septembrie nr. 14-18.

Respectând voința tatălui, Paul, deși iubea calul și călărea destul de bine, a optat pentru specializarea Infanterie. De altfel, nu avea altă opțiune, tatăl a refuzat să achite taxa pentru cumpărarea calului.

După cum relatează în *Viața mea*, atât în secția de Infanterie, cât și Cavalerie, procesul de învățământ zilnic se derula pe două părți: dimineața erau alocate patru ore pentru „o sumă de cursuri importante și necesare ca: istoria țării, istoria militară, geografia României și a țărilor vecine, topografia și ridicări topografice (hărți), morala creștină și educația militară, armamentul infanteriei, regulamente, limbi străine”. Cursurile erau susținute de profesorii cei mai buni din liceele din Capitală și de la Universitatea din București, precum Nicolae Iorga și Vasile Pârvan¹⁴.

După amiază programul era tot de patru ore. Se executau exerciții de tactică, trageri cu pușca și pistolul, mitraliera, aruncarea grenadei. Un exercițiu care impunea un mare efort pentru elevi era marșul în jurul capitalei executat în fiecare sâmbătă. Se pleca dimineața la ora 6, independent de vreme, fără manta sau pelerină de ploaie, cu ranița în spate, plină cu trusa medicală, hârtie pentru notițe, hrană rece, în total 20 kg. După ce elevii reveneau în cazarmă, se curăța echipamentul, compania intra la baie și vizita medicală pentru tratament îndeosebi la cei cărora bocancii le făcuseră răni.

Generalul conchide peste ani: „O viață sănătoasă, dar dură, adevărat spartană care mi-a folosit eficient în toată activitatea mea civilă și militară, nefiind niciodată la infirmerie sau spital”¹⁵. Activitățile practice erau conduse de către ofițeri instructori, cei mai mulți cu studii

în Germania, apreciați de generalul Paul Teodorescu pentru că erau „foarte conștiincioși și severi”.

Elevii care nu respectau programul ori nu executau ordinele, puteau fi pedepsiți. Erau aplicate câteva pedepse. „La nuc”, denumită după pomul care se afla la 150 de pași de locul de instrucție. Elevul pedepsit trebuia să alerge pe platoul școlii în funcție de numărul de ture ordonate. „Culcat”: cel sancționat era obligat să execute rapid culcări și ridicări la și de la pământ acolo unde ordona superiorul, fără a ține cont de faptul că elevul își putea murdări ținuta. Cel pedepsit trebuia să-și curețe hainele și să repare deteriorările din echipament.

„Consemnarea” era considerată pedeapsa cea mai grea întrucât elevul era oprit de la învoire și astfel rata așteptatele momente de revedere cu părinții și prietenii care îl puteau duce pe tânăr la teatru ori alte distracții. Consemnarea se mai putea aplica pentru „dinți prost spălați (de râsul domnișoarelor și camarazilor)”.

Întârzierea cu o oră din învoire peste timpul stabilit se pedepsea cu arest. În caz de lipsă nejustificată medical, elevul era eliminat din școală. Deși la vremea studiilor elevii apreciau pedepsele ca șicane, răutăți ori persecuții din partea comandanților, peste ani generalul Paul Teodorescu le-a considerat „mijloace de stimulare, cu elemente valoroase, oțelite, necesare progresului cu care armata noastră a făcut lupte istorice pe timpul ambelor războaie”¹⁶.

Elevul Paul Teodorescu și-a folosit timpul liber pentru acumularea de cunoștințe și experiență „și prin aceasta să pot deveni OM” (sic)¹⁷. A studiat și conspectat cărți de istorie, a parcurs lucrări de geografie și psihologie, materii pe care le considera indispensabile profesiei de ofițer de infanterie. Excursiile în natură, studiul artelor au contribuit la lărgirea orizontului de cunoaștere și înțelegere a vieții și a menirii sale în armată și viața publică.

Anul II i-a adus lui Paul Teodorescu gradul de caporal și o experiență unică prin care a trecut cu toți colegii, executarea „manevrei” cum era denumită. Timp de două săptămâni pe traseul Târgoviște – Turnu Roșu – Râmnicu-Vâlcea, echipați pentru război, purtând un echipament de 25 kg, desfășurau, mai puțin duminica și în zilele de sărbătoare, exerciții tactice pe timp de zi și de noapte, analizate de observatorii care însoțeau elevii și comandanții lor.

Partea finală a pregătirii, cea mai solicitantă, consta din parcurgerea distanței de 84 km dintre Turnu Roșu și Râmnicu Vâlcea într-un marș susținut, misiune ce trebuia realizată în 12 ore. În frunte cu comandantul de companie, căpitanul Constantin Dragu, elevii au pornit în marș la ora 2 din noapte. Sosirea la Râmnicu

Vâlcea s-a făcut la ora 14. La intrarea în oraș elevii au primit 30 de minute de repaus, timp în care și-au aranjat ținuta pentru defilare în fața ofițerilor Regimentului 2 „Vâlcea”, a oficialităților orașului și a populației, în sunetul muzicii militare.

După încheierea activității elevii au primit cu bucurie „o masă copioasă” și „liber” la somn, apreciat „prelung” și „binemeritat”¹⁸. Spre satisfacția lor, elevii au aflat că au realizat marșul într-un timp record față de promoțiile anterioare. Au primit laude, dar marea recunoaștere a venit de la Regele Carol. Acesta le-a acordat tinerilor medalia jubiliară „40 de ani de domnie a Regelui Carol I”. Căpitanul Constantin Dragu a primit Ordinul „Coroana României” pentru militari, care se acorda celor ce aduceau servicii deosebite statului¹⁹.

Un moment special care a rămas în memoria elevilor a fost organizat de comandantul de companie pe platoul școlii. Elevii, în ținută de ceremonie cu medalia pe piept, iar căpitanul Constantin Dragu cu Ordinul „Coroana României”, însoțit de tatăl său îmbrăcat în costum național, a primit onorul de la fanfară. Ca un părinte s-a adresat elevilor, subliniind că lor li se datorează primirea medaliilor pentru că „m-ați ascultat și v-ați însușit toate cunoștințele frumosului grad pe care îl veți purta curând. Iubiții mei copii, să trăiți și să aplicați toate sfaturile ce v-am dat pentru binele vostru și al carierei ce v-ați ales”.

Peste ani generalul Paul Teodorescu aprecia

Tatăl generalului la vârsta de 95 de ani

momentul: „Astfel s-a încheiat cea mai frumoasă zi din viața noastră militară”²⁰, desigur de până la acel ceremonial.

După încheierea cursurilor anului doi, elevii au plecat în vacanță. Au revenit pentru ceremonialul de avansare planificat să se desfășoare în data de 28 iunie 1908 și repartiția la regimente.

Pentru tânărul Paul Teodorescu ziua a avut mai multe conotații: împlinea 20 de ani, obținea după efortul susținut pe parcursul celor doi ani de studii și instrucție gradul de sublocotenent în arma Infanterie, „Regina bătăliei”, cum era denumită în epocă, a intrat astfel în corpul ofițerilor și a fost repartizat la Regimentul 16 Suceava, dislocat la Fălțiceni. Se deschidea o nouă etapă în viața și cariera militară pe care

Paul Teodorescu o va încheia cu gradul de general după 32 de ani de activitate de la comandant de pluton la ministru și comandant de divizie.

General Paul Teodorescu (1888-1981) – Biographical Pages

Abstract: The study represents the first pages from the monograph titled *General Paul Teodorescu (1888-1981)-Dimensions of Vocation* (forthcoming). It presents the family, the childhood and the school years of the future general.

Keywords: General Paul Teodorescu, family, childhood, school, Bacău, Bucharest

---

NOTE

---

[1] Membru corespondent al Academiei Oamenilor de Știință din România.

[2] Fragment din volumul *Generalul Paul Teodorescu (1888-1981) – dimensiunile vocației*, aflat în pregătire pentru tipar.

[3] *Memoriile generalului-colonel Paul Teodorescu 1888-1891*. (Manuscris), Mănăstirea Dintr-un Lemn (passim); Vezi și Prof.univ.dr. Valentin Ciorbea, Maica Stareță Stavroforă Emanuela Oprea, *Memoriile generalului Paul Teodorescu, în Generalul adjutant Paul (Pavel) Teodorescu (1881-1981). Vocația creativității. 125 de ani de la naștere*. (Coord. Prof.univ.dr. Valentin Ciorbea, P.S.dr. Emilian Lovișteanu, comandor dr. Marian Moșneagu), Editura Ex Ponto, Constanța, 2013, p. 247-248.

[4] *Ibidem*, p. 253.

[5] *Ibidem*, p. 249.

[6] *Ibidem*, p. 250.

[7] *Ibidem*, p. 251.

[8] Apud, *Memoriile generalului colonel Paul Teodorescu 1888-1981*, în Arhiva Mănăstirii Dintr-un Lemn, p. 25.

[9] *Ibidem*.

[10] *Ibidem*, p. 253.

[11] *Ibidem*.

[12] *Ibidem*, p. 254.

[13] Colonelul Alexandru D. Sturdza era fiul marelui om politic și om de știință

D.A. Sturdza, la care am făcut trimitere mai sus. Cu studii militare în Germania, s-a încadrat în Armata României și a făcut demersuri pentru reformarea ei, desigur profitând și de statutul social și politic la tatălui. Parțial a reușit. În 1904 a fost mutat la Școala Militară de Infanterie și Cavalerie pe funcția de comandant al companiei de elevi și instructor. A introdus în procesul de învățământ și în instrucție ceea ce învățase în Germania. După al doilea război balcanic a preluat conducerea Școlii Militare de Infanterie, având rezultate deosebite. În seara zilei de 23 ianuarie / 5 februarie 1917 a dezertat și a trecut linia frontului la inamic. Obiectivul său era de a constitui din prizonieri și cei ce doreau să-l urmeze o nouă armată pentru a-i alunga pe ruși din țară. Vezi pe larg Petre Otu, Maria Georgescu, *Radiografia unei trădări. Cazul colonelului Alexandru D. Sturdza*, Editura Militară, București, 2011 (Passim).

[14] *Memoriile generalului-colonel Paul Teodorescu*, p. 33.

[15] *Ibidem*.

[16] *Ibidem*, p. 54.

[17] Prof.univ.dr. Valentin Ciorbea, Maica Stareță Stavroforă Emanuela Oprea, *op. cit.*, p. 257.

[18] *Ibidem*, p. 260.

[19] Medalia pentru militari avea inscripționat pe revers sub stema țării: „În amintirea anului al 40-lea al căpităniei mele 1866-1906”. „Coroana României” pentru militari avea pe verso două spade.

[20] *Ibidem*, p. 261.